

HAMZAH IBN 'ABD AL-MUTTALIB

Allahs lejon och martyreernas martyr

Efter en dag full av arbete, gudsdyrkan och underhållning föll Makkahborna i djup sömn. Quraishs folk vred sig i sina sängar utom en som övergav sin sovbädd. Han brukade gå till sängs tidigt, vila några timmar och sedan vakna i stor oro inför det förväntade mötet med Allah. Han gick till bönehörnet i sitt rum för att åkalla sin Gud. Varje gång hans hustru vaknade när hon hörde rösten av hans långa böner fällde hon tårar av varm medkänsla och bad honom att inte ta det så hårt och att försöka sova lite. Han svarade henne bara i tårar: "Sömntiden är förbi, Khadijjah." Vid den tidpunkten var Muhammad ännu inte ett allvarligt problem för Quraish, trots att han hade börjat dra deras uppmärksamhet när han började sprida sin kallelse hemligt; de som trodde på honom var fortfarande ganska få.

Det fanns folk bland de icke-troende som älskade och respekterade honom. De längtade efter att förklara sin tro på honom och bli en av hans följare, men rädslan för de rådande normerna och trycket av ärvda traditioner hindrade dem. Bland dem var Hamzah ibn 'Abd Al-Muttalib, profetens farbrorsson som på samma gång var hans fosterbror (dvs. de hade ammat av samma kvinna).

Hamzah var fullt medveten om sin brorssons storhet och den sanning han

kom med. Han brukade känna honom inte bara som en brorsson utan också som en broder och vän, eftersom de båda tillhörde samma generation. De lekte alltid tillsammans och gick tillsammans på livets väg steg för steg. Men i sin ungdom gick de åtskilda, var och en på sin väg: Hamzah föredrog ett lättjefullt liv och försökte ta sin plats bland Quraishs och Makkahns framstående ledare, medan Muhammad valde ensamhetens liv borta från folkmassan, försjunken i den djupa andliga meditationen som förberedde honom för att ta emot sanningen.

Trots att var och en av dem levde sin ungdom på olika sätt var Hamzah alltid uppmärksam på sin väns och brorssons dygder. Sådana dygder hjälpte Muhammad att vinna en speciell plats i folks hjärtan och hjälpte till att rita ett tydligt kontur för hans stora framtid.

Nästa dag gick Hamzah ut som vanligt. Vid Ka'bah fann han ett antal Quraishiska förnämna män. Han satte sig med dem och lyssnade på vad de hade att säga: de talade om Muhammad. För första gången såg Hamzah dem oroade över den kallelse som hans brorsson spred med en ton av bitterhet och raseri som präglade deras röster. Innan dess hade de aldrig ägnat uppmärksamhet åt det – åtminstone hade de låtsats att inte göra det – men den dagen såg deras ansikten förbryllade, upprörda och aggressiva ut.

Hamzah skrattade åt deras tal och anklagade dem för överdrift. Abu Jahl sade till sina följeslagare att Hamzah var den bäste att känna till faran med sin brorssons kallelse och att han låtsades undervärdera denna fara tills Quraish slappnade av så mycket att när de vaknade hade hans brorsson full kontroll över dem.

De fortsatte att tala och hota medan Hamzah satt, ibland leende, ibland rynkande pannan. När de skingrades var hans huvud fullt av nya idéer om sin brorssons frågor som de hade diskuterat i hans närvaro.

Dagarna gick och Quraishs viskningar om profetens kallelse ökade. Sedan förvandlades viskningarna till provokation och Hamzah bevitnade det på avstånd. Hans brorssons lugna, uthålliga hållning

mot deras provokationer förbryllade honom. En sådan hållning var ganska okänd för Bani Quraish, som själva var kända för att vara starka och utmanande.

Om tvivel om Muhammads storhet och sanning kunde smyga sig in i någons hjärta, hade de aldrig kunnat smyga sig in i Hamzahs hjärta, ty

han var den bästa att känna Muhammad från sin tidiga barndom till sin ungdom och sedan till sin stolta, ärliga manlighet. Hamzah kände Muhammad som han kände sig själv och kanske mer. Eftersom de hade kommit till livet tillsammans, vuxit upp tillsammans och uppnått full styrka tillsammans, hade Muhammads liv varit lika rent och klart som solljuset. Det föll aldrig Hamzah in att Muhammad kunde göra ett misstag eller en tveksam handling i sitt liv. Han såg aldrig Muhammad arg, hopplös, girig, slarvig eller instabil. Hamzah var inte bara fysiskt stark utan också vis och viljestark. Därför var det naturligt för honom att följa en man vars ärlighet och sannfärdighet han helhjärtat trodde på. Sålunda höll han en hemlighet i sitt hjärta som snart skulle avslöjas.

Sedan kom dagen. Hamzah gick ut ur sitt hus mot öknen med sin båge för att utöva sin favoritsport jakt (i vilken han var mycket skicklig). Han tillbringade det mesta av sin dag där. På hemvägen passerade han Ka'bah som vanligt för att kringvandra den.

Nära Ka'bah såg honom en slavinna till 'Abd Allah ibn Jud'aan och sade: "O Abu 'Umaarah! Du har inte sett vad som hände din brorsson i händerna på Abu Al-Hakam ibn Hishaam. När han såg Muhammad sitta där skadade han honom och kallade honom med dåliga namn och behandlade honom på ett sätt han avskydde." Hon fortsatte att förklara vad Abu Jahl hade gjort mot Allahs profet. Hamzah lyssnade noga och pausade ett tag, sedan tog han upp sin båge med höger hand och lade den på sin axel. Han gick med snabba, stadiga steg mot Ka'bah i hopp om att möta Abu Jahl där. Han beslöt att om han inte fann honom, skulle han söka efter honom överallt tills han gjorde det.

Så snart han nådde Ka'bah kastade han en blick på Abu Jahl som satt i gården mitt bland de Quraishiska förnäma männen. Hamzah närmade sig Abu Jahl mycket lugnt och slog honom med sin båge i huvudet tills den bröt huden och blödde. Till allas förvåning skrek Hamzah: "Vågar du förolämpa Muhammad medan jag följer hans religion och jag säger vad han säger? Kom och vedergäll mot mig. Slå mig om du kan." I ett ögonblick glömde de alla hur deras ledare Abu Jahl hade förolämpats och de var alla förbluffade av nyheten att Hamzah hade konverterat till Muhammads religion och att han såg vad Muhammad såg och sade vad han sade. Kunde Hamzah verkligen ha konverterat till islam när han var Quraishs starkaste och mest värdige unge man?

Sådan var den överväldigande katastrofen för vilken Quraish var hjälplösa, ty Hamzahs konvertering skulle locka andra från eliten att göra detsamma. Sålunda skulle Muhammads kallelse stödjas och han skulle finna tillräcklig

solidaritet för att Quraish kanske en dag vaknade för att finna sina avgudar nerdragna.

Sannerligen hade Hamzah konverterat och tillkännagett vad han länge hade hållit hemligt i sitt hjärta.

Åter igen tog Hamzah upp sin båge, lade den på sin axel och lämnade med stadiga steg och full styrka platsen med alla tittande besvikna och Abu Jahl slickande blodet som flöde från hans sårade huvud.

Hamzah ägde en skarp blick och ett klart medvetande. Han gick hem och efter att ha vilat ut från dagens utmattning satte han sig för att fundera över vad som hänt. Han hade tillkännagivit det i ett ögonblick av indignation och raseri. Han hatade att se sin brorsson förolämpad och lida orättvisa utan att någon hjälpte honom. En sådan rasivers iver för Bani Hashaims hederstalan hade fått honom att slå Abu Jahl i huvudet och ropa och förklara sin islam. Men var det det ideala sättet för någon att byta sin förälderns och förfäders religion och omfamna en ny religion vars läror han ännu inte hade blivit bekant med och vars sanna verklighet han inte hade tillräckliga kunskaper om? Det stämde att Hamzah aldrig hade hyst något tvivel om Muhammads integritet men kunde någon omfamna en ny religion med alla dess ansvar bara i ett ögonblick av raseri som Hamzah hade gjort?

Det stämde att han alltid hade haft stor respekt i sitt hjärta för den nya kallelsen som hans brorsson bar och dess baner, men vad borde den rätta tidpunkten ha varit för att omfamna denna religion om han var förutbestämd att omfamna den? Borde det ha skett i ett ögonblick av indignation och ilska eller ett ögonblick av djup reflektion? Sålunda inspirerades han av ett klart medvetande att ompröva hela situationen i ljuset av strikt och noggrann eftertanke.

Hamzah började fundera. Han tillbringade många rastlösa dagar och sömnlösa nätter. När man försöker nå sanningen med sinnets kraft, blir osäkerheten ett medel för kunskap, och detta är vad som hände Hamzah. Sedan han använde sitt förstånd för att söka islam och väga mellan den gamla religionen och den nya, började han tvivla som väcktes av hans medfödda ärvda nostalgi för sin faders religion och den naturliga rädslan för allt nytt. Alla hans minnen av Ka'bah, avgudarna, statyerna och den höga religiösa ställning dessa avgudar skänkte Quraish och Makkah väcktes.

Det verkade som om att förneka all denna historia och den forntida

religionen var som en stor klyfta som måste korsas. Hamzah häpnade hur en man kunde lämna sin faders religion så tidigt och så snabbt. Han ångrade vad han hade gjort men han fortsatte med resan i förnuftigt tänkande. Men i det ögonblicket insåg han att hans förstånd inte räckte till och att han uppriktigt borde tillgripa den dolda makten. Vid Ka'bah bad och åkallade han himlen och sökte hjälp från varje ljus som existerade i universum för att vägledas till den rätta vägen.

Låt oss höra honom berätta sin egen historia: Jag ångrade att jag hade lämnat min faders och fränders religion och jag befann mig i ett fruktansvärt tillstånd av osäkerhet och kunde inte sova. Jag gick till Ka'bah och åkallade Allah att öppna mitt hjärta för det som var rätt och att eliminera alla tvivel från det. Allah besvarade min bön och fyllde mitt hjärta med tro och visshet. På morgonen gick jag till profeten ﷺ och informerade honom om mig själv, och han bad Allah att hålla mitt hjärta stabilt i denna religion.

På detta sätt konverterade Hamzah till islam, visshetens religion.

Allah stödde islam med Hamzahs konvertering. Han var stark i att försvara Allahs profet ﷺ och de hjälplösa bland hans följeslagare. När Abu Jahl såg honom bland muslimerna insåg han att krig oundvikligen var på väg. Därför började han stödja Quraish för att fördärva profeten och hans följeslagare. Han ville förbereda för ett inbördeskrig för att befria sitt hjärta från ilska och bittra känslor.

Hamzah kunde naturligtvis inte ensam förhindra all skada, men hans konvertering var en sköld som skyddade muslimerna och var den första källan till att locka många stammar att omfamna islam. Den andra källan var Omar ibn Al-Khattabs konvertering, varefter folk inträdde i Allahs religion i skaror. Sedan sin konvertering ägnade Hamzah hela sitt liv och sin kraft åt Allah och Hans religion tills profeten ﷺ hedrade honom med den ädla titeln "Allahs lejon och Hans sändebuds lejon."

Den första militärråd som muslimerna lanserade mot sina fiender var under Hamzahs befäl. Den första fana som profeten räckte till en muslim var till Hamzah. I slaget vid Badr, när de två stridande parterna möttes, var Allahs och Hans sändebuds lejon där och utförde stora underverk.

De besegrade resterna av Quraishs armé återvände till Makkah snubblade i besvikelse. Abu Sufyan var krossad med böjt huvud när han lämnade på slagfältet de döda kropparna av Quraishs martyrer såsom Abu Jahl, 'Utbah

ibn Rabi'ah, Shaibah ibn Rabi'ah, Umayyah ibn Khalaf, 'Uqbah ibn Abi Mu'ait, Al-Aswad ibn 'Abd Al-Asad Al-Makhzumi, Al-Walid ibn 'Utbah, Al-Nadr ibn Al-Harith, Al-'Aas ibn Sa'iid, Ta'mah ibn 'Addi och tiotals andra stora Quraish.

Men Quraish accepterade inte lätt nederlaget. De började förbereda armén och dra ihop alla krafter för att hämnas sin heder och sina döda. De insisterade på att fortsätta kriget. I slaget vid Uhud gick alla Quraish till krig tillsammans med sina allierade bland araberna, under Abu Sufyans ledning ytterligare en gång.

Quraishs ledare hade satt ut två personer som mål i det nya slaget, nämligen profeten ﷺ och Hamzah (Må Allah vara nöjd med honom). Om man hade hört dem tala och planera innan kriget, skulle man inse att Hamzah var deras andra huvudmål efter profeten ﷺ.

Innan de gick i krig hade de redan valt den person som ansvarade för att mörda Hamzah: en abessinisk slav med extraordinär skicklighet i spjutkastning. De planerade för att han skulle döda Hamzah, hans enda roll var att träffa honom med ett dödligt spjut. De varnade honom för att sysselsätta sig med annat än Hamzah, oavsett situationen på slagfältet. De lovade honom den utmärkta belöningen av hans frihet. Slaven, vars namn var Wahshiy, ägdes av Jubair ibn Mut'am. Jubairs farbror hade dödats i slaget vid Badr, så Jubair sade till Wahshiy: "Gå ut med armén, och om du dödar Hamzah är du fri." Efteråt skickade Quraish Wahshiy till Hind bint 'Utbah, Abu Sufyans hustru, för att ge honom mer uppmuntran att döda Hamzah, eftersom hon hade förlorat sin fader, farbror, bror och son och det sades att Hamzah hade legat bakom deras dödsfall.

Det var därför Hind var den mest entusiastiske av alla Quraish för att eskalera kriget. Allt hon ville var Hamzahs huvud, oavsett kostnaden. Hon tillbringade dagarna före slaget med att hålla allt sitt raseri i Wahshiys hjärta och göra planer åt honom. Hon lovade honom att om han dödade Hamzah, skulle hon ge honom sina dyrbaraste smycken. Med sina hatfulla fingrar höll hon sina dyrbara pärlörhängen och ett antal guldkedjor runt sin hals och stirrade på honom och sade: "Allt detta är ditt om du dödar Hamzah." Wahshiys mun vattnade vid erbjudandet och hans själ längtade efter det slag varefter han skulle vinna sin frihet och upphöra att vara en slav, utöver alla smyckena som prydde halsen på Quraishs ledande kvinna, hustrn till dess ledare och dottern till dess herre. Det var uppenbart att hela kriget och hela konspirationen avgörande sökte Hamzah.

Uhud-slaget började och de två arméerna möttes. Hamzah befann sig mitt på slagfältet i stridsdräkt och på sitt bröst hade han lagt en strutsvinge som han brukade bära under strider. Han rörde sig överallt och högg av huvudet på varje avgudadyrkare han nådde bland Quraishs armé. Det verkade som om döden var vid hans befallning. Varje gång han beordrade den för någon nådde den denne i hjärtat.

Muslimerna var nära att vinna seger och Quraishs besegrade armé började dra sig tillbaka i skräck, men de muslimska bågskyttarna lämnade sina platser på berget för att samla in de krigsbyten som Quraish hade lämnat. Om de inte hade lämnat sina platser och gett Quraishs kavalleri chansen att hitta en väg, hade slaget slutat som en gigantisk grav för alla Quraish, inklusive män, kvinnor, hästar och till och med boskap.

Quraish angrep muslimerna bakifrån med ett överraskningsanfall och började slå dem med törstiga svärd. Muslimerna försökte samla sig och plocka upp de vapen de hade lagt ned när de såg Quraish dra sig tillbaka, men anfallet var alltför våldsamt. När Hamzah såg vad som hänt fördubblade han sin styrka och sin aktivitet. Hamzah slog runt om sig medan Wahshiy observerade honom och väntade på det rätta ögonblicket. Låt oss höra Wahshiy själv beskriva scenen.

Jag var en abessinisk man som brukade kasta spjutet på ett abessiniskt sätt som sällan missar sitt mål. När arméerna möttes sökte jag efter Hamzah tills jag fann honom mitt i folkmassan som en enorm kamel. Han dödade alla runt om sig med sitt svärd. Ingenting kunde stoppa honom. Vid Allah, jag förberedde mig för honom. Jag ville ha honom. Jag gömde mig bakom ett träd för att kunna anfalla honom eller för att han skulle komma nära mig. I det ögonblicket närmade sig Sabaa'u ibn 'Abd Al-'Uzzaa honom före mig. När Hamzah kastade en blick på honom skrek han: "Kom till mig, du son till den som omskär!" och han slog honom direkt i huvudet. Sedan skakade jag mitt spjut tills jag hade full kontroll över det och kastade det. Spjutet trängde igenom honom från ryggen och kom ut mellan benen. Han reste sig för att nå mig men kunde inte och dog snart. Jag gick till hans kropp och tog mitt spjut och gick tillbaka för att sitta i lägret. Jag ville inte ha mer att göra med honom. Jag dödade honom bara för att bli fri.

Låt Wahshiy fortsätta sin berättelse: När jag återvände till Makkah, befriades jag. Jag stannade där tills profeten ﷺ inträdde i Makkah på Erövringsdagen. Jag flydde till At-Ta'if. När At-Ta'ifs delegation gick för att förklara sin konvertering till islam hörde jag olika folk säga att jag borde gå till Syrien eller Jemen eller någon annan plats. Medan jag befann mig i

sådan nöd sade en man till mig: "Ve dig! Profeten

ﷺ dödar aldrig någon som inträder i hans religion." Jag gick till Allahs profet ﷺ i Al-Madinah, och i det ögonblick han först såg mig avgav jag redan mitt sanna vittnesmål. När han såg mig sade han: "Är det du, Wahshiy?" Jag sade: "Ja, Allahs sändebud." Han sade: "Berätta för mig, hur dödade du Hamzah?" Jag berättade för honom, och när jag var klar sade han till mig: "Ve dig! Gå ur min åsyn och visa aldrig ditt ansikte för mig." Sedan dess undvek jag alltid varhelst profeten ﷺ gick för att han inte skulle se mig, tills han dog.

Efteråt, när muslimerna kämpade mot Musailama Lögnaren i slaget vid Al-Yamaamah, följde jag med dem. Jag tog med mig samma spjut som jag hade dödat Hamzah med. När arméerna möttes, såg jag Musailama stå med sitt svärd i handen. Jag förberedde mig för honom, skakade mitt spjut tills jag hade full kontroll över det, kastade det och det gick in i hans kropp. Om jag dödade med detta spjut det bästa av folk, Hamzah, önskar jag att Allah må förlåta mig, medan jag dödade med det det sämsta av folk, Musailama.

Sålunda dog Allahs och Hans sändebuds lejon som en stor martyr. Hans död var lika ovanlig som hans liv, ty det räckte inte för hans fiender att döda honom. De offrade alla Quraishs män och pengar till ett slag som bara sökte profeten ﷺ och hans farbror Hamzah.

Hind bint 'Utbah, Abu Sufyans hustru, beordrade Wahshiy att hämta henne Hamzahs lever, och han svarade på hennes vilda begär. När han återvände till henne överlämnade han levern till henne med höger hand, medan han tog halsbanden med vänster hand som belöning för det utförda uppdraget. Hind, vars fader hade dödats i slaget vid Badr och vars man var avgudadyrkararmens ledare, tuggade på Hamzahs lever i hopp om att befria sitt hjärta, men levern var för seg för hennes tänder så hon spottade ut den och reste sig och ropade sin dikt:

För Badr har vi betalt er bättre

I ett krig mer brinnande än det andra.

Jag var inte tålmodig att hämnas mordet på

'Utbah, min son och min broder.

Mitt löfte är uppfyllt, mitt hjärta är befriadt för alltid.

Slaget slutade och avgudadyrkarna monterade på sina kameler och ledde sina hästar tillbaka till Makkah. Profeten ﷺ och hans följeslagare undersökte slagfältet för att se martyrerna. Där, i dalens hjärta, granskade profeten ﷺ sina följeslagares ansikten som hade erbjudit sina själar till sin Herre och gett sina liv som ett dyrbart offer till Honom.

Profeten ﷺ reste sig plötsligt och stirrade upprörd på vad han såg. Han gnisslade med tänderna och stängde ögonen. Han hade aldrig föreställt sig att den arabiska moralrättskodexen kunde vara så vild som att skära och vanpryda ett dött lik på det fruktansvärda sätt som hade hänt hans farbror, Allahs lejon, Hamzah ibn 'Abd Al-Muttalib. Profeten ﷺ öppnade sina lysande ögon och tittade på sin farbrors döda kropp och sade: "Jag skall aldrig ha en värre förlust i mitt liv än din. Jag har aldrig varit mer upprörd än nu."

Sedan vände han sig till sina följeslagare och sade: "Det är bara för Safiyahs (Hamzahs systers) skull att hon skall sörja och att det skall tas som en praxis efter mig. Annars hade jag beordrat att han lämnades utan begravning för att vara i vilddjurens magar och i fåglarnas krasar. Om Allah bestämmer att jag skall besegra Quraish, skall jag hugga trettio av dem i bitar."

Därför ropade följeslagarna: "Vid Allah, om vi en dag erövrar dem, skall vi hugga dem på ett sätt som ingen arab har gjort förut!" Allah hedrade Hamzah genom att göra hans död till en stor läxa för muslimerna att lära sig rättvisa och barmhärtighet, även i situationer när straff och vedergällning var berättigade. Knappt hade profeten avslutat sina hotfulla ord förrän en uppenbarelse kom till honom medan han fortfarande stod på sin plats med följande vers: "Kalla mänskligheten till din Herres väg med visdom och gott råd, och resonera med dem på ett väluppfostrat sätt. Sannerligen är din Herre väl medveten om dem som har avvikt från Hans väg, och Han är väl medveten om dem som är vägleda. Och om ni vedergäller, låt er vedergällning vara till den grad ni drabbades, men om ni är tålmodiga är det säkert bäst för dem som är tålmodiga; och var tålmodig, men din tålmodighet är bara med Allahs hjälp, och sörj inte för dem, och fördrys inte av vad de planerar. Sannerligen är Allah med dem som är fromma, och dem som gör gott" (16:125-127).

Uppenbarelsen av dessa verser i denna situation var den bästa hedern för Hamzah. Som nämnts tidigare älskade profeten ﷺ honom innerligt, ty han

var inte bara en farbror utan också hans fosterbror, hans lekkamrat i barndomen och den bästa vännen i hela hans liv.

Profeten ﷺ fann inget bättre farväl för Hamzah än att be för honom bland de talrika martyrerna. Hamzahs kropp burits till bönplatsen på slagfältet, på samma plats som hade bevittnat hans tapperhet och anammat hans blod. Profeten ﷺ och hans följeslagare bad för honom, sedan förde de en annan martyr och lade honom bredvid Hamzah och bad för honom. Sedan tog de bort martyren och lämnade Hamzah och förde nästa martyr och placerade honom bredvid Hamzah och bad för honom och så vidare. De förde alla martyrerna, en efter en och bad för dem bredvid Hamzah, som den dagen ägnades sjuttio böner (antalet martyrer).

På vägen från slagfältet hörde profeten ﷺ kvinnorna från Bani 'Abd Al-Ashhal begråtande sina martyrer och han sade: "Men Hamzah har ingen att begråta honom." Sa'd ibn Mu'adh hörde denna mening och tänkte att profeten ﷺ skulle vara nöjd om kvinnorna begråtade hans farbror. Han skyndade till Bani 'Abd Al-Ashhal's kvinnor och beordrade dem att begråta Hamzah. När profeten ﷺ hörde dem göra detta sade han: "Jag menade inte detta. Gå tillbaka, må Allah visa er barmhärtighet. Det skall inte gråtas mer." Profetens ﷺ följeslagare began att framföra sina lovord för Hamzah i beröm av hans dygder. Poeten Hassan ibn Thabit sade i ett långt dikt:

Sörj för Hamzah den

Som inte glömmer din gamla häst.

Han sporrar hästar när de fly och ren

Som lejon i djungler. Han är stark och fast,

Vitare än Hashim. Han ser mot solen

Utom på natten sa hans tunga aldrig

Bland dina svärd var han dragen,

Förlamade de händer som Wahshiy har sålda.

'Abd Allah ibn Rawaahah sade också:

Jag sörjde, men vad hjälpte sorgen mig?

När de sade Hamzah Lejonet var dräpte

Abu Ya'liy, en man med heder fylde

Vid din död, pelare neddragna drogs.

Safiyah, Hamzahs syster och profetens ﷺ faster, sade:

Till Allahs lyckliga paradis var han inbjuden.

Ett sådant öde för Hamzah var vad vi ville ha,

Jag glömmer dig inte om jag stannade eller gick.

Jag sörjer ett lejon av vilket islam var skyddat.

O broder, Må Allah för vad du har gjort

Låta dig bli belönad.

Men de bästa ord som sades om honom var profetens ﷺ när han först såg honom bland martyrerna: "Må Allah visa dig barmhärtighet. Du var, vad jag visste, alltid förenande blodsband och gör alla sorters godhet."

Hamzahs förlust var stor och ingenting kunde trösta profeten ﷺ för den. Men till hans förvåning erbjöd Allah honom den bästa trösten. När han gick hem från Uhud såg han en kvinna från Bani Dinaar vars man, fader och bror hade dödats i slaget. Hon frågade de återvändande muslimska soldaterna om slaget. När de berättade för henne om hennes faders, mans och brors död, frågade hon dem snart oroligt: "Vad gäller Allahs profet?" De sade: "Han mår mycket väl som du önskar honom vara." Hon sade: "Visa mig, låt mig titta på honom." De stannade bredvid henne tills profeten ﷺ kom och när hon såg honom sade hon: "Om du är säker, är alla andra katastrofer utan betydelse."

Ja, detta var den bästa trösten för profeten ﷺ. Han log åt denna ovanliga situation som inte hade något liknande i lojalitet och hängivenhet. En fattig, hjälplös kvinna förlorade på en timme fader, bror och man. Hennes reaktion på denna nyhet - som om den hade fallit på ett berg hade fått det att rasa - var: "Vad gäller Allahs profet?" Det var en så välplanerad

situation att det är uppenbart att Allah planerade att trösta Sin profet ﷺ för Allahs lejons och alla martyrs martyrs död.